

# Gömöri népmesék

Gyűjtötte és összeállította

B. KOVÁCS ISTVÁN

Madách-Posonium

- Adnak-e hitelbe?
  - Hitelbe nem!
  - Akkor menjenek, bontsák fel Jancsi Jancsiné kocikjában a tiszahajat, az alatt van a pénzem. Fogják ki a pálinka árát!
- El is ment az ember, kiszedte a pénzt. Ezután soha nem ivott Jancsi Jancsiné, mert már nem volt pénze.

## **A jó fonólány**

Egyszer egy királyfi betévedt egy faluba. Ahogy a szélére ért, látja, hogy egy asszony veri a lányát. Jól megcsapdosta egy suhogó vesszővel. Mondja neki a királyfi:

- Ugyan, nénémasszony, miért bántja azt a szegény lányt?
- Hát hogyan verném, amikor örökkön-örökké csak a fonnivalót kéri tőlem! Nekünk meg nincs egy szál kenderünk sem!

Persze éppen a fordítottja volt igaz. Nem akart a lány fonni, azért verte az anyja. A királyfi újra megszólalt:

- Adja ide nekem, nénémasszony, a lányát! Van nekem annyi kenderem, hogy fonhat belőle, ameddig csak él.
- Jól van no, nem bánom én! – így a szegény asszony.

El is vitte a lányt a királyfi. Szép volt a lány, tetszett a királyfinak nagyon. Ahogy hazaértek, bevitte egy nagy terembe, amely telides-tele volt kenderrel.

- No, most már fonhatsz, amennyit csak akarsz. Nézd csak, itt van az aranyguzsaly meg az aranyorsó.

Ahogy a királyfi elment, a szegény lány rögtön elkezdte a sírást:

- Jaj, Istenem, most már mit csináljak? Mikor egy szálát se szereztek fonni, ennyi kenderrel mit csináljak?

Ott sírogatott ő magában, mikor nyílik az ajtó, bejön három csú-



nya vénasszony. Az egyiknek nagy fara volt, a másiknak nagy fogai, a harmadiknak meg csúnya, hosszú ujjai. Kérdezik a lányt:

– Miért sírsz, lányom?

– Hogyne sírnék, mikor ezt a sok kendert mind meg kell nekem fonni, pedig én egy cseppet sem szeretem az orsót pergetni.

– Hát ha csak ez a bajod, egyet se búsulj! Segítünk mi neked fonni, csak annyit tegyél meg, hogy elhívsz bennünket a lagzidba.

– Jaj, hogyne hívnám! El hát, csak segítsenek!

Hozzá is fogott a három banya. Egy éjszaka az összes kendert megfonták. Jön reggel a királyfi:

– Hú, hát ezt mind megfontad az éjszaka?! – csodálkozott nagyon.

Másnap éjszaka megint eljött a három öregasszony. Mind megcsőrölték, majd megvetették a kendert. A harmadik éjszaka meg

mind megszöttek vászonnak, még ki is fehérítették. A királyfi csak bámult harmadnap reggel:

– Hű, a forgós égette! Ha te így szeretsz fenni, én feleségül veszek. Eljössz-e hozzám? – Bizony elment a szegény lány szívesen. Nem túl sokára már állott is a lakodalom. De a lány nem feledkezett meg az ígéretéről, üzent a három vénasszonynak, hogy jöjjenek a lagziba.

El is jöttek ők mind a hárman. Ahogy beléptek, a király csak bámult rájuk:

– Ugyan honnan valók ezek a csúnya vénasszonyok? – kérdezte a feleségét.

– Ne bántsd őket, ha csúnyák is – mondja a királyné –, mert a nagynénéim.

– Akkor hát rokonok! – így a király.

Megkérdezi az egyiket:

– Mondja már, nénémasszony, miért van magának olyan nagy fára?

– Jaj, felséges király, azért, mert sok guzsalyat megült már ez!

Megy a másikhoz:

– Drága nénémasszony, miért vannak magának olyan csúnya nagy fogai?

– Jaj, felséges király, rengeteg kendert megrágott már az én fogam!

A király megborzadt. Megy aztán a harmadikhoz is:

– Nénémasszony, miért vannak magának olyan hosszú ujjai?

– Jaj, felséges királyom, rengeteg orsót pergettek már le ezek!

– Hű, ha így elcsúfítja az asszonyokat a fonás, én nem hagyom többet a feleségemet a guzsalyra ülni.

Így járt a szegény lány, így szabadult meg a fonástól. Nagy boldogságban éltek együtt, még most is élnek, ha meg nem haltak.